

Một Chiều Trên Bến Phà ...

Thiên Hương

Tôi đến bến phà đã xế chiều. Trời không nắng, chút mây xám âm u. Người trên bến cũng không đông lắm, mười chiếc xe nối đuôi nhau đợi phà. Một đứa bé khoảng năm bảy tuổi chạy đến với chai nước trong tay... “Cô ơi, mua nước dùm cháu đi cô”. Tôi nhìn chai nước nhãn sòn rách, bắm bụi khê lắc đầu. Thằng bé nài nỉ: “Cô, mua hộ cháu đi cô, mấy ngày rồi cháu chưa bán được chai nào”. Tôi ái ngại hỏi: “Cháu mấy tuổi rồi”... “Dạ, cháu mười hai ... Cô mua nước đi cô, cháu bán rẻ cho cô”, thằng bé lại nài nỉ, ánh mắt chờ đợi đến nao lòng, tuổi mười hai mà nó bé loét cha loét choắt.

Muốn cho nó ít tiền, nhưng tất cả hành lý, tiền bạc đã bỏ trong cốp xe. Lúc đón ở phi trường, anh lái xe đã cẩn thận sắp xếp hết đồ đạc vào cốp, lại bảo tôi bỏ tất cả giấy tờ, tiền bạc vào

va ly: “Tí nữa đi qua phà chị phải ra khỏi xe, cất mọi thứ vào trong cốp xe an toàn hơn”. Trong tay tôi chỉ có cái bánh mật mà anh lái xe vừa đưa cho lúc xuống xe với lời dặn dò: “Chị ăn chiếc bánh này đi, mua ở cửa hàng ngon nhất Hải Dương đó”. Nhìn chiếc bánh gói khéo thật, chắc là phải ngon rồi, Hải Dương lại là nơi

nổi tiếng. Tôi đưa cho đứa bé. Thằng bé nhìn chiếc bánh ngần ngại... Tôi giải thích: “Cô muốn mua nước cho cháu nhưng cô không có đồng nào, cháu ăn hộ cô cái bánh này vậy”. Nó sững sờ hỏi: “Bánh ngon vậy mà cô không ăn thật hả cô”. Tôi cười lắc đầu, nó mừng rỡ cầm chiếc bánh, nhảy chân sáo chạy biến. Phà vẫn chưa đến...

Tôi còn đang loanh quanh trên bến thì thằng bé đã dắt lại một con bé khoảng 3, 4 tuổi ... Hai anh em vừa chạy xong, mặt đứa nào đứa nấy đỏ gay, thằng bé vừa thở vừa nói: “Em con đây cô”... “Em cảm ơn cô đi, cô cho bánh này”. Con bé vòng tay cảm ơn, tôi ngỡ ngàng quá, chỉ có một cái bánh... Thằng bé bóc chiếc bánh cầm cho em cắn, con bé ăn ngon lành. Thằng

bé nhìn em như uống lấy từng miếng nhai và nuốt của con bé. Con bé ăn từ từ, chốc lại đẩy chiếc bánh về phía anh, thằng bé cắn một miếng rất nhỏ, rồi lại dứt cho em. Lúc con bé nhai, cái

© Miguel Cruz. <http://travel.u.nu>

miếng thằng bé cũng nhóp nhép như nó cũng đang nhai vậy, và lúc con bé nuốt miếng bánh, nó cũng nuốt theo. Chúng nó ăn từng miếng, từng miếng ... thật ngon lành ... thật chậm rãi cho đến lúc hết, còn cẩn thận chia nhau liếm sạch những miếng bột nhỏ dính trên lá, cảm ơn tôi rồi mới chạy đi. Nhìn cách thằng bé chăm

chút cho em, nhìn ánh mắt nó nhìn em, thương thức cái ngon của miếng bánh qua tiếng nhai của con bé, mới tí tuổi mà nó đã như một người anh cả nhịn ăn nhịn mặc lo cho đứa em bé bỏng. Hai đứa đã chạy đi, phà đến, tôi lên phà và thấy mọi người nhìn mình lạ lẫm. Thì ra khuôn mặt tôi đã ràn rụa nước mắt...

Tuần sau trở về, tôi tìm thằng bé không thấy. Bà cụ hàng nước hỏi: “Thằng Lâm bán nước phải không cô, hôm nay mẹ nó bệnh, nó ở nhà. Tội nghiệp, bỏ đi làm mỏ lấy vợ khác, bỏ ba mẹ con, nó phải phụ mẹ lo cho em”.

Tôi ngần ngại rồi đưa bà cụ món tiền nhỏ ... “Bác ơi, con nhờ bác đưa cho thằng bé ít tiền này hộ con”. Anh lái xe ngoắt tôi: “Chị đưa thế, biết bà ấy có chuyện không”.

Tôi nói nhỏ: “Không sao, nếu bà ấy chuyển được thì tốt, còn không thì coi như giúp bà cụ vậy”. Anh lái xe lắc đầu ... “Sao chị cứ hay tin người ta”. Tôi chỉ biết cười lồi vội anh đi ... “Anh nói khẽ chứ, bà cụ nghe thấy tội cụ ấy”.

Mấy tháng sau, tôi lại có dịp qua bến, vừa thấy tôi, bà cụ liền gửi hàng cho bà bên cạnh rồi tắt tả chạy đi. Một lúc sau, bà cụ và hai anh em thằng bé vội vã chạy ra... “Cám ơn cô đi, cô hôm trước cho tiền hai anh em đó”. Thế là ríu rít: “Cô, hôm đó có tiền cháu mua thuốc cho mẹ, mua gạo nấu cơm ăn... Cháu cám ơn cô”. Các bà hàng cũng mỗi bà một câu cám ơn, tất cả như một gia đình vậy và làm như món tiền đó lớn lắm vậy. Tôi ngại ngần nhận lời cám ơn, và nghĩ đến xứ sở nơi tôi đang ở, ở nơi ấy giàu có quá, nhưng ra đường, nhìn nhau sao ai nhìn nhau cũng như người lạ. Hàng xóm cả năm gặp nhau “hello” một tiếng, mặt lạnh tanh, đóng cửa, tắt đèn chẳng biết ai vào với ai. Hình như càng nghèo, cái tình hàng xóm lân bang càng ấm áp. Hình như càng nghèo người ta lại càng đùm bọc, cứu mang và yêu thương nhau hơn... Tiền của giàu lên, con người lại càng đối với nhau lợt lạt. Rung rung, tôi nhìn những người bán hàng lam lũ, hình như họ đã là những người thân quen từ lâu lắm, còn hai đứa

bé, chúng nó đang nắm lấy tay tôi, những ngón tay nhỏ, ấm áp và tin cậy.

Sau chuyến đi đó, con đường Hà Nội - Quảng Ninh đã làm xong, tôi không còn dịp nào qua bến phà ấy nữa, nhưng những con người ấy, những đứa bé ấy ... làm sao quên ...

Mười mấy năm qua, hai đứa bé ấy giờ ra sao... Và bà cụ hàng nước, những người bán hàng thuở ấy, họ đã ra sao... Cuộc sống của họ có may mắn hơn không khi bến phà chắc vắng khách đi nhiều lắm... Chỉ biết cầu mong... chỉ biết cầu mong những điều tốt đẹp đến cho những người đã sinh sống nhờ vào cái bến phà ấy... Tôi chỉ có thể cầu mong thế thôi.

Thu Khúc Mười Một

*Tôi gửi cho em chút mây hồng buổi sớm
Tôi gửi cho em chút giọt nắng thơm lan
Tôi gửi cho em một chút gió trưa hè
Và nhẹ nhẹ tiếng à ơi dịu ngọt*

*Ngủ đi em, ngủ đi đừng thao thức
Đừng vỗ vẫy theo nhịp bước thời gian
Đừng lang thang trên cát biển chiều vàng
Và đừng bước một mình trong chiều vắng*

*Hãy hát với tôi trong mùa thu ít nắng
Hãy cứ yêu người như yêu cỏ yêu hoa
Hãy mở rộng trái tim đến với mọi người
Để cuộc sống luôn thơm mùi hoa lá*

(Thiên Hương)

